

LISTINA SOBĚSLAVA Z MILETÍNKA Z ROKU 1459 A MAJETKO-PRÁVNÍ ASPEKTY DRŽBY HRADU KUNĚTICKÁ HORA

Petr VOREL

Mocenský, majetkový a společenský vzestup východočeského rodu pánů z Miletínka¹ patří mezi typické příklady formování české válečnické aristokracie husitské a pohusitské doby.² Význam Miletínků nezůstal omezen jen na hlavního představitele, vojevůdce husitské doby Diviše Bořka z Miletínka (†1438). Mezi důležité osobnosti nejvyšší zemské politiky náležel také Divišův starší syn Soběslav z Miletínka († 1463).³

K jeho osobnosti nemáme k dispozici příliš mnoho informací. Většina dochovaných pramenů se týká majetko-právních záležitostí, dokumentujících snahu Soběslava z Miletínka vybudovat a právně ujistit rozsáhlejší rodové dominium, formující se ve druhé třetině 15. století ve východních Čechách.⁴ Působil ve vojenských a diplomatických službách krále Jiřího z Poděbrad a za blíže nejasných okolností získal od císaře Fridricha III. právo pečetit červeným voskem, které příslušelo pouze vyšší šlechtě.⁵

1) F. Šebek: Rodokmen Mrzáků z Miletínka, in: F. Šebek a kol.: Dějiny Pardubic I., Pardubice 1990, genealogické schéma na s. 76.

2) J. Petráň: Skladba pohusitské aristokracie v Čechách (Úvod do diskuse), Acta Universitatis Carolinae, Ph.&H. 1-1976, s. 9-80. Též viz P. Čornej: Velké dějiny země Koruny české V. 1402-1437, Praha - Litomyšl 2000, s. 657.

3) Celkovému vývoji rodu Mrzáků z Miletínka se v širších historických souvislostech nejnověji věnoval F. Šebek: Dědictví Diviše Bořka z Miletínka, in: F. Šebek a kol.: Dějiny Pardubic I., Pardubice 1990, s. 75-84.

4) F. Šebek: Feudální majetek Mrzáků z Miletínka kolem roku 1454, in: F. Šebek a kol.: Dějiny Pardubic I., mapa na s. 77.

5) R. Urbánek: Věk poděbradský, České dějiny III/3, Praha 1930, s. 527. Právo pečetit červeným voskem udělil Soběslavovi, jeho bratru Janovi a bratrancům Jindřichovi a Divišovi v roce 1456 císař Fridrich III. Viz A. Sedláček: Hrady, zámky a tvrze Království českého I, Praha 1882, s. 55 a týž, Českomoravská heraldika II, Praha 1925, s. 81.

S tímto aktem pravděpodobně souviselo i „zlepšení“ starého rodového erbu Miletíneků, který Soběslav užíval v podobě honosného čtvrceného štítu. Od této doby byli Miletínkové v Čechách považováni až do vymření rodu v první polovině 16. století za příslušníky panského stavu,⁶ i když vzhledem k rychlému majetkovému úpadku v poslední třetině 15. století⁷ již nepatřili mezi zámožnou ani politicky vlivnou šlechtickou vrstvu.

Důvody rychlého poklesu významu rodu pánů z Miletínka nejsou zcela zřejmé. Se závažnými finančními problémy se začal potýkat ještě na sklonku svého života Soběslav z Miletínka (†1463), který musel svůj pozemkový majetek za nevýhodných podmínek zadlužit. Právě otázka majetko-právních vztahů k pozemkovému majetku stála zřejmě v pozadí problémů potomků Diviše Bořka z Miletínka.

Jádro rodové državy ve východních Čechách bylo tvořeno někdejšími církevními majetkem, který Miletínkové drželi pouze zástavním právem. Taková forma vlastnictví byla chápána pouze jako dočasná. Forma a rozsah zástavních práv vůči jednotlivým částem dominia pánů z Miletínka se navíc výrazně lišily. Pro další majetkový vývoj a mocensko-politickou orientaci rodu sehrál rozhodující roli právní vztah vůči hlavnímu jádru této državy, panství Kunětická Hora se stejnojmenným hradem. Hlavním právním podkladem pro jeho držbu byla zástavní listina z 21. září 1436, vydaná císařem Zikmundem Divišovi Bořkovi z Miletínka.⁸ Rozlehlé panství bylo touto listinou zastaveno za částku 4500 kop grošů. Z historického kontextu i z textu samotné listiny lze soudit, že se nejednalo o skutečný zástavní převod, při němž by nabyvatel po složení zástavní sumy získával za určitých podmínek nový pozemkový majetek. Diviš Bořek již kunětickohorské panství fakticky ovládal a vynaložil také nemalé prostředky na vybudování

6) Vzájemné příbuzenské vztahy mezi příslušníky poslední generace pánů z Miletínka (užívajících predikát „z Miletínka a z Pardubic“) nejsou dosud jednoznačně doložitelné. Posledním příslušníkem tohoto rodu, uváděným v dobových pramenech, je Soběslav z Miletínka a z Pardubic a na Štěrboholech, zmíněný mezi příslušníky panského stavu v Čechách v tituláři z roku 1534 a mezi signatáři stavovského opozičního programu z roku 1547. Viz Briklí z Licska: Titulové stavů duchovního a světského, Praha 1534, fol. E4v a P. Vorel: „Přátelské snešení stavů českých“ z března 1547 a jeho signatáři, in: P. Vorel (red.): Stavovský odboj roku 1547 - první krize habsburské monarchie, Praha - Pardubice 1999, s. 108.

7) F. Šebek: Jiřík Pardubský a konec Mrzáků z Miletínka na Pardubicích, Východočeský sborník historický 3, 1993, s. 81-90.

8) F. Palacký (ed.): Zápisy panství pardubského od roku 1357 do 1536, in: Archiv český IV, Praha 1846, č. 2, s. 175-176.

zdejšího hradu. Zikmundovou listinou z roku 1436 byla tato držba legalizována a vymezeny také podmínky, za jakých může trvat do budoucna. Právě tyto podmínky byly pro samotného Diviše Bořka i jeho potomky poměrně nevýhodné. Nezaručovaly totiž ani dlouhodobější, natož trvalé vlastnictví tohoto dominia. Text listiny byl formulován z právního hlediska velmi obratně. Zástavní držba kunětickohorského panství byla podmíněna blíže nevymezenou poslušností vůči panovníkovi a vojenskou podporou proti královým nepřátelům. Diviš nezískal svá práva k tomuto majetku na základě běžné obchodní transakce (standardní zástavy), ale jako obdarování za věrné služby z milosti císaře Zikmunda. Přijetím zástavy se Diviš Bořek dále zavazoval, „...že nám⁹ také z toho zboží¹⁰ věrně sloužiti má a jestliže by kdo nám se protivil aneb svévolně bůřil a škodil v zemi české, proti takovému neb takovým má nám věrně pomáhati, což najlépe bude moci beze lsti...“

Držba Kunětické Hory byla tedy podmíněna nejen obecně formulovanou poslušností, ale přímo i vojenskou službou, zajišťovanou z výnosů zastaveného dominia. Faktickým obsahem se tedy zmíněná transakce do jisté míry blížila přijetí lenní povinnosti, i když formálně byla konstruována jako zástava.¹¹ Z textu listiny však vyplývá, že pokud by Diviš Bořek nebo jeho dědicové zmíněné podmínky neplnili, mohla by se tato skutečnost za vhodné mocenské konstelace stát záminkou k odebrání majetku bez jakékoli náhrady, neboť i samotná zástavní listina nebyla vystavena v souvislosti s úhradou dlužní pohledávky, ale král pouze jejímu příjemci prokazoval „*milost a vděčnost*“.

Ale i v případě plnění všech královských požadavků byla minimální doba zástavy zaručena na pouhé čtyři roky (do 21. srpna 1440). Po uplynutí

9) Tj. císaři Zikmundovi a jeho nástupcům na českém královském trůnu.

10) Tj. panství Kunětická Hora, jehož konkrétní rozsah je uveden v listině z roku 1436.

11) Rozdíl mezi lenním a zástavním (resp. zápisným) majetkem byl vnímán velmi citlivě, neboť charakter pozemkové držby byl zároveň jedním z významných argumentů při formování sociálního postavení tehdejší feudality. Ještě na sklonku první poloviny 16. století vedl Jan z Pernštejna spory o to, zda jsou některé statky na Pardubicku manstvím, jehož držitel je povinen vojenskou službou, nebo zástavním majetkem. Jako důkazní materiál byly předkládány listiny z poloviny 15. století. Za rozhodující argument (bez ohledu na případný rozsah služebních povinností) byla nakonec vždy vzata skutečnost, zda je držba podmíněna vyplacením nějaké zástavní částky. V takovém případě se nejednalo o manství. Viz P. Vorel: Páni z Pernštejna (Vzestup a pád rodu zubří hlavy v dějinách Čech a Moravy), Praha 1999, s. 156-183.

této lhůty mohl císař Zikmund nebo jeho nástupce na českém trůnu Kunětickou Horu ze zástavy vyplatit se standardní čtvrtletní výpovědní lhůtou. Majetek pánů z Miletínka však mohl ze zástavy vyplatit nejen panovník, ale kdokoli, komu by český král toto právo postoupil. Neustálá hrozba možného vyplacení hlavního jádra majetkové základny mohla mít pocho-pitelně vliv na orientaci politických aktivit Diviše Bořka i jeho potomků, ale v neklidné době konce třicátých let 15. století byla jakkoli formulovaná listina jen bezcenným kusem pergamenu, pokud nebyla opřena o mocenský vliv zainteresovaného feudála. Sám Diviš Bořek se ještě v době formálního trvání zástavy ocitl v táboře Zikmundových odpůrců, odmítajících také nástupnictví Zikmundova zetě Albrechta Habsburského. Pokud by se císaři Zikmundovi nebo jeho nástupci Albrechtu Habsburskému podařilo obnovit skutečnou královskou moc v Čechách, nebylo by obtížné v případě potřeby prokázat Divišovi Bořkovi a jeho nástupcům porušení podmínek, uvedených v zástavní listině z roku 1436.

Ani císaři Zikmundovi († 9.12.1437), ani Divišovi Bořkovi z Miletínka († 8.1.1438) však nebylo souzeno tento problém řešit. Krátce před smrtí se Diviš Bořek ocitl v čele východočeské opozice proti králi Zikmundovi. Také Divišovi bratři Jetřich a Vaněk se v roce 1438 významně angažovali v zápase o českou královskou korunu, a to na straně polského kandidáta, prince Kazimíra Jagellonského. Z majetko-právního hlediska v té době nedošlo v případě Kunětické Hory k žádným změnám. Zástavní právo ke Kunětické Hoře zdědili v souladu se zněním listiny z roku 1436 Divišovi nezletilí synové, jejichž poručníkem se stal strýc Jetřich z Miletínka.

V zápase o českou korunu si vedl úspěšněji moravský markrabě Albrecht Habsburský. Jetřich z Miletínka, tehdejší hlavní představitel rodu, mohl očekávat, že po upevnění Albrechtovy vlády dojde také na jednání o Kunětickou Horu. Ať už důvodů politických, motivovaných předchozím vztahem Miletínků k císaři Zikmundovi a jeho zeti, nebo z důvodů majetko-právních, souvisejících s blížícím se srpnem 1440 a tedy vypršením původní zástavní lhůty. Nečekaným úmrtím krále Albrechta Habsburského v říjnu 1439 každopádně ubylo Jetřichovi z Miletínka a jeho nezletilým synovcům mnoho starostí.

Po smrti Albrechta Habsburského totiž nebylo nikoho, kdo by byl oprávněn Kunětickou Horu ze zástavy vyplatit. Pokud víme, tak Zikmund Lucemburský ani Albrecht Habsburský toto právo nikomu z domácích feudálů nepostoupili. Zůstalo tedy v rukou českého krále, což bylo pro Miletínky a další představitele pohusitské válečnické aristokracie, jejichž majetek byl tvořen většinou zastaveným církevním zbožím, mimořádně výhodné.

Byli si svým majetkem naprosto jisti, neboť český král neexistoval a nebyl vytvořen ani mechanismus, který by umožňoval jiné osobě nebo kolektivnímu orgánu panovnická majetková práva k zástavám uplatňovat. Tato skutečnost nepochybně sehrála významnou roli i v otázce nástupnictví po zemřelém Albrechtu Habsburském, po jehož smrti český královský trůn na dlouhá léta osiřel.

Správu země v době interregna ovládly krajské landfrýdy. V čele královéhradeckého landfrýdu, k němuž náležela i Kunětická Hora, stanul Jetřich z Miletínka. Východočeské landfrýdy se staly východiskem vojenské moci a politického vlivu mladého Jiříka z Poděbrad a Miletínkové patřili mezi jeho věrné stoupence. Vedle Jetřicha z Miletínka, který až do sklonku svého života († asi 1455) působil ve funkci hejtmana královéhradeckého kraje, se na mocenském kolbišti pohusitských Čech začal stále výrazněji prosazovat jeho synovec Soběslav, nejstarší syn zemřelého Diviše Bořka.

Mocenské postavení Soběslava z Miletínka bylo úzce propojeno se zájmy zemského správce Jiřího z Poděbrad. Ani po nástupu mladého krále Ladislava Pohrobka na český trůn roku 1453 tedy Miletínkům nehrozilo, že by panovník usiloval o zpětné vyplacení Kunětické Hory. K takovému kroku především nebyla politická vůle. Naopak. V souvislosti s rozsáhlou revizí pozemkové držby, která byla provedena v roce 1454 na příkaz zemského správce, byl Soběslav z Miletínka obdařen dalšími majetkovými právy k mnoha statkům ve východních Čechách.

Samotná držba Kunětické Hory však tehdy nebyla nijak formálně upravena a vycházela pouze ze znění zástavní listiny z roku 1436. Minimální doba zástavy (4 roky) však již dávno vypršela, takže teoreticky mohl král Ladislav Pohrobek po čtvrtletní výpovědi kdykoli Kunětickou Horu ze zástavy vyplatit. Takového postupu se však Soběslav z Miletínka nemusel v danou dobu obávat. Jeho mocenské postavení bylo dosti pevné nejen ve vztahu ke králi, ale zvláště k zemskému správci. Určitou zárukou také představovala sama zástavní suma. V listině z roku 1436 je výslovně zmíněno, že Diviš Bořek (a jeho dědicové, tedy i syn Soběslav) drží ono panství „v puol pátu tisící kopách grošuo^v pražských stříbrných a dobrých“. Vyplacení Kunětické Hory bylo tedy podmíněno shromážděním uvedené částky výslovně ve stříbrných pražských groších. Tyto mince se však již od počátku dvacátých let 15. století v Čechách nevyráběly. Praktickou potřebu peněžního oběhu zajišťovaly masově ražené drobné peníze a haléře z nekvalitního stříbra. Při platbách drobnou mincí byl v té době „groš“ pouze početní jednotkou (1 groš = 7 peněz = 14 haléřů). Staré pražské groše, většinou ražby krále Václava IV. († 1419), zůstávaly také významnou

součástí peněžního oběhu, ale jednorázově shromáždit 270 000 kusů (tj. 4500 kop) těchto mincí by bylo těžko řešitelným problémem i pro panovníckou komoru.¹²

Až teprve poté, co český královský trůn po smrti Ladislava Habsburského získal Jiří z Poděbrad, byla znovu otázka Kunětické Hory otevřena. Král Jiří se svému věrnému stoupenci dobře odměnil a dne 20. ledna 1459 vydal dokument, kterým Soběslavovi z Miletínka potvrdil starší zástavní listinu císaře Zikmunda z roku 1436 a prodloužil termín možného vyplacení Kunětické Hory českým králem až do doby po Soběslavově smrti. Zároveň zvýšil zástavní sumu o 300 kop grošů, které mohl Soběslav vynaložit na stavební úpravy hradu.¹³

Tato listina je oprávněně pokládána za projev přízně krále Jiřího jednomu z jeho významných dvořanů a vojevůdců. Panovníka její vystavení bezprostředně nic nestálo: sám na vyplacení tohoto panství, nalézajícího se v rukou jeho příznivců, zřejmě nepomýšlel.¹⁴ Ani navýšení zástavní sumy o 300 kop grošů krále Jiřího bezprostředně nezatěžovalo. I když nominálně šlo o navýšení zástavní sumy o 6,66%, ve skutečnosti byla tato částka nižší, neboť se zde nerozuměly stříbrné pražské groše, ale pouze „groše“ jako peněžní početní jednotka. Na rozdíl od hlavní zástavní sumy (4500 kop grošů), splatné vysloveně pouze ve stříbrných pražských groších, bylo navýšení 300 kop grošů splané i v „běžné minci“, tedy v drobných haléřích a penězích, které se tehdy v Kutné Hoře razily.

Ale opatrnosti není nikdy nazbyt. Tak i král Jiří považoval za vhodné „pojistit“ si věrnost Soběslava z Miletínka více, než jen tímto obdarováním. Dva dny před vystavením Jiříkovy listiny z 20. ledna 1459 se musel Soběslav z Miletínka zvláštní vlastní listinou zavázat k plnění určitých podmínek, za kterých mu král Jiří potvrdil doživotní zástavu Kunětické Hory.

Listina Soběslava z Miletínka z 18. ledna 1459 byla již na sklonku středověku uchovávána mezi významnými zemskými privilegii a dochovala se v originále s dobře zachovanými pečeti vydavatele i dvou svědků.¹⁵ Její text je ale bohužel souvisleji nečitelný, proto nebyla dosud jako

12) Výrobu pražských grošů obnovil až král Jiří z Poděbrad roku 1469. V širších souvislostech viz P. Vorel: *Od pražského groše ke koruně české 1300-2000 (Průvodce dějinami peněz v českých zemích)*, Praha 2000, s. 74-84.

13) F. Dvorský (ed.): *Listinář pana Viléma z Pernštejna z let 1304-1521*, in: *Archív český XVI*, Praha 1897, č. 82, s. 137.

14) F. Šebek a kol.: *Dějiny Pardubic I.*, s. 78.

15) *Státní ústřední archiv Praha, fond Archiv Koruny české, listina č. 1618.*

historický pramen využita. Dochoval se však mladší opis z 16. století, na jehož základě můžeme obsah původní Soběslavovy listiny po srovnání s čitelnými zbytky textu na poškozeném originále listiny věrohodně rekonstruovat.¹⁶ Její obsah, který níže zpřístupňuji v ediční příloze, považuji za poměrně důležitý pro posuzování majetko-právních vztahů, týkajících se jak samotné Kunětické Hory, tak i majetkové držby v poděbradské době v Čechách obecněji.

Významnou změnu proti předchozímu stavu znamenal závazek Soběslava z Miletínka kdykoli vpustit na Kunětickou Horu královskou posádku a poskytnout tento hrad na přání krále jako vojenskou základnu k vedení války proti nepřátelům Jiřího z Poděbrad. Vojenskou pomocí byl povinován dle znění zástavní listiny z roku 1436 i Diviš Bořek, ale nikoli až do té míry, že by vojenskému kontingentu, situovanému v hradní pevnosti, velel přímo královský hejtman. Naproti tomu byl Soběslav z Miletínka zproštěn povinnosti válčit v přiměřeném rozsahu v zájmu krále na vlastní náklady z výnosu zastaveného panství. V listině z 18. ledna 1459 se Soběslav zavázal poskytnout králi kdykoli svůj hrad, ale výslovně je zde zdůrazněno, že náklady na vojenské akce, vedené z tohoto hradu, ponese sám panovník.

Nemáme k dispozici žádné doklady o tom, že by se tehdy z Kunětické Hory skutečně nějaké rozsáhlejší vojenské akce vedly. Soběslav z Miletínka sám válčil ve vojsku krále Jiřího na středoevropských bojištích a již v roce 1460 se dostal do tak vážných finančních potíží, že musel část kunětickohorského panství za velmi nevýhodných podmínek použít jako zástavu k finanční půjčce. Když však v roce 1463 zemřel, vypršela zástavní lhůta, stanovená listinou z roku 1459. Král Jiří se neohlížel na případné zájmy Soběslavových potomků a Kunětickou Horu nechal poměrně složitými majetkovými převody, jimiž byly také vyrovnány Soběslavovy finanční závazky, vyplatit a následně v roce 1465 převést do zástavy svým vlastním synům, knížatům Minsterberským.¹⁷

Listina Soběslava z Miletínka z 18. ledna 1459 je však zajímavá nejen svým obsahem, ale také tím, že se u ní dochovaly jak pečeť vydavatele, tak i svědků, v obou případech významných hodnostářů tehdejšího panovnického dvora: kancléře Prokopa z Rabštejna a podkomořího Vaňka z Valečova.

16) Státní ústřední archiv Praha, fond Archiv českých stavů, kn. č.1, fol. 33v-34. Za upozornění na existenci tohoto opisu a jeho zprostředkování děkuji Mgr. Pavlu Sedláčkovi a PhDr. Liboru Gottfriedovi.

17) F. Dvorský (ed.): Listinář pana Viléma z Pernštejna z let 1304-1521, č. 109-110 s. 159-161. Podrobné údaje k těmto převodům viz F. Šebek a kol.: Dějiny Pardubic I., s. 80-81.

Honosná Soběslavova pečeť v červeném vosku z roku 1459 byla popsána již ve starší literatuře, ale kvalitní reprodukce zatím nebyla badatelské veřejnosti k dispozici.¹⁸ Přitom se jedná o jeden z nejzajímavějších pramenů, dokládajících změnu v heraldických zvyklostech mezi rody vojenské aristokracie, zbohatlé v husitských a pohusitských dobách: totiž rozhojňování původních jednoduchých rodových erbů o erbovní znamení vymřelých domácích panských rodů. Takový postup volili například páni z Lobkovic (1459) a Švihovští z Rýzmburka (1459), kteří začali užívat ve čtvrceném štítě vedle starého rodového erbu i znamení orlice vymřelých Žirotínů. Stejným způsobem je ve starší literatuře interpretován i postup Soběslava z Miletínka,¹⁹ tím spíše, že jeho manželkou byla jedna z posledních příslušnic tohoto starého panského rodu, Kateřina z Žirotína. V erbu pánů z Žirotína však byla orlice kosmo, zatímco na Soběslavově pečeti je toto znamení zřetelně na svislé ose. Navíc zde není symbol orlice samostatně, jak je tomu v ostatních případech přejímání žirotínského erbu. Druhé a třetí pole Soběslavova erbu je štípené, vedle orlice je zde umístěn i symbol žebříku, objevující se v české heraldice pouze u starého panského rodu z Choustníka, vymřelého na počátku 15. století.

Přesné důvody, proč Soběslav z Miletínka při „zlepšení“ svého erbu, uskutečněného zřejmě v roce 1456 v souvislosti s udělením práva pečeti červeným voskem, kterého se Soběslavovi dostalo z rukou římského císaře Fridricha III., volil právě znamení štípeného štítu s orlicí a žebříkem, zůstávají nejasné. Motivy z tohoto složitého znaku, který zmizel z české heraldiky spolu s úpadkem moci pánů z Miletínka, zůstaly dodnes zachovány ve znaku města Bohdanče.²⁰

18) M. Kolář - A. Sedláček: Českomoravská heraldika I, Praha 1902, s. 253. Kresbu Soběslavovy pečeti, jejíž předlohou byl zřejmě popisovaný exemplář, přivěšený k listině z 18.1.1459, publikoval A. Sedláček: Hrad, zámky a tvrze království českého V., Praha 1887, tab. II.

19) M. Kolář - A. Sedláček: Českomoravská heraldika I, Praha 1902, s. 248.

20) Vznik znaku města Bohdanče (štípený štít, v heraldicky pravém černém poli zlatý žebřík, levé pole stříbrno-červeně šachované) je interpretován různě. Zatímco o souvislosti šachovnice s erbem Miletínků nejsou pochybnosti, žebřík v bohदानeckém znaku vyvolával vždy různé úvahy. Hypotézu o tom, že figura žebříku v bohदानeckém znaku je svědectvím o jinak nedoložené majetkové držbě pánů z Choustníka v těchto končinách, vyslovil A. Sedláček: Hrad, zámky a tvrze I., Praha 1882, s. 10.

Vznik dnešní podoby tohoto městského znaku proto můžeme poměrně přesně datovat do poloviny padesátých let 15. století, tj. mezi roky 1456, kdy pravděpodobně Soběslav začal užívat erb, rozšířený o znamení žebříku (resp. 1459, kdy je tato verze poprvé doložena zde vyobrazenou pečetí) a rok 1463, kdy Bohdaneč spolu s ostatními částmi kunětickohorského panství přestal náležet rodu pánů z Miletínka.²¹

21) V novější regionální literatuře se dokonce objevuje zcela zcestné tvrzení, že žebřík v bohदानečském znaku pochází z erbu Zuba z Landštejna, který Bohdaneč krátce držel v zástavě koncem 15. století. Páni z Landštejna však patřili k rozrodu jihočeských Vítkovců erbu růže. Viz F. Procházka - J. Gutwirthová: Kamenná krása, in: D. Broncová (red.): Kniha o městě Lázně Bohdaneč, Praha 1998, s. 32.

Státní ústřední archiv Praha, fond Archiv českých stavů, kn. č.1, fol. 33v-34:

O Kunětický Hoře

Soběslav z Miletínka i z Pardubic^{a)} a na hradě Kunětické Hoře. Oznamuji tímto listem všem vuobec, kdož jej uzří nebo čtúce slyšeti budú, že tak, jakož nejjasnější kníže a pán, pan Jiří, král český a markrabě moravský etc., pán můj nejmilostivější, z moci a milosti své královské ráčil mně jest nechati při držení hradu Kunětické Hory i s tím zbožím, kterýchž já v držení byl jsem, vedle zápisův slavné paměti od císaře Zikmunda, krále českého, na ten hrad a ta zboží dobré paměti otci mému učiněných, jakož tíž zápisové na ta zboží šíře v sobě to okazují, a toho držení jeho královská milost ráčil jest mně listem potvrditi, jakož ten list mně od jeho milosti na to daný v sobě to šíře vypisuje. I já, dříve psaný Soběslav, zavázal sem se a slíbil a mocí tohoto listu zavazuji a slibuji nejjasnějšímu knížeti a pánu, panu Jiřímu, králi českému a markrabí moravskému etc., pánu mému nejmilostivějšímu, ten hrad jeho milosti ku pomoci hotov míti, a jeho milost na ten zámek a hrad a neb jeho milosti hejtmana pustiti, proti jeho milosti nepřátelům aby odtud jeho milosti válka vedena byla. K té jeho milosti mám i slibuji věrně a právě pomáhati, ale však na jeho milosti náklad ta válka má z toho zámku jeho milosti vedena býti. A to já svrchu psaný Soběslav mám i slibuji jeho milosti, pánu svému svrchu psanému, ctně, věrně, právě, křesťansky zdržeti jako dobrý člověk, když a kolikrátž koli byl bych od jeho milosti k tomu požádán. A toho na potvrzení a pro lepší jistotu dal sem svú pečeť přivěsiti k tomuto listu a pro další a širší svědomí připrosil sem urozeného pána, pana Prokopa z Rabštejna, kancléře Království českého, a statečného rytíře, pana Václava z Valečova, podkomoří Království českého, aby své pečeti dali přivěsiti vedle mé k tomuto listu, jenž jest dán a psán léta po narození syna božího po tisíci po čtyřech stech a po padesáti letech devátého léta, ve čtvrtek den svatě panny Přišky [18.1.1459].

a) V opise „Sobieslaw z Milletnika y s Pordubicz“.

Pečeť Soběslava z Miletínka na listině z 18.1.1459 (foto SÚA Praha).

A Kunitetky hoze

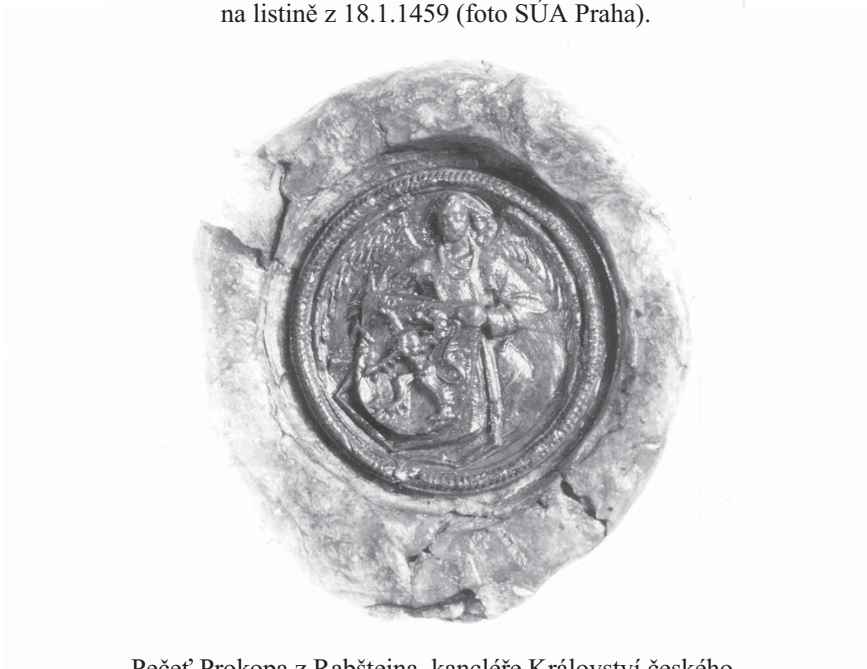
o biesławo z Kulletrika vs Fordubiz a na

hrade Kunitetky hoze. Hradu my kunito klesly w dnych k toz gny wzyi uelo gluge sy
 ych ludu ze kat waboz dnych jupiregny. Kunito a span pan dnych kral dnych a Marba
 bre Monarstky ze span musy hradu kunitetky hoze z mozy a mlota swe k unitetky ragil
 mine gest neydaty pzy dnych hradu. Kunitetky hoze y cam zlogim. Kunitetky y dnych
 byl sein weble zupisne. Glawne spanicti od dnych zlogimunda. Kral dnych hoze na ten
 hrad a ta zlogim. Dobre pannek obgy memu w dnych dnych waboz ty za piforne na ta zlogim
 Kunitetky to obgy. A wto dnych yego. Kral dnych mlota ragil gest mine kunitetky hoze
 dik yalyz ten kuf mine od yego mlota. na to dnych waboz to pize w dnych. H
 dnych pany sobi slawo zamazal seinse. A kral a ngy togo to kunitetky hoze a kral
 y ngy dnych hoze. Kunitetky a span panu. Kunitetky dnych dnych hoze a unitetky hoze
 wam seinu ze pami memu w dnych hoze. Ten hrad yego mlota kunitetky hoze
 hokaw unitetky a yego mlota na ten zamel a hrad a wto yego mlota. Kunitetky hoze

Pečeť Václava z Valečova, podkomořího Království českého,
na listině z 18.1.1459 (foto SÚA Praha).

Pečeť Prokopa z Rabštejna, kancléře Království českého,
na listině z 18.1.1459 (foto SÚA Praha).

